

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Přerově rozhodl v hlavním líčení konaném dne 24. listopadu 2005 v senátě složeném z předsedy Mgr. Michala Jelínka a soudců přisedlících Ing. Bohumila Gibaly a Olega Plška, **t a k t o :**

Obžalovaný

bývalý kpt. BIS Vladimír H u č í n

nar. [REDAKCE] 1952 ve Zlíně, nyní bez zaměstnání, trvale bytem Přerov, [REDAKCE],

se podle § 226 písm. a) trestního řádu zprošťuje obžaloby Okresní státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Přerově ze dne 6. 12. 2001, sp. zn. I Zt 393/2001, pro skutek popsany v bodě 1a -1b) této obžaloby spočívající v tom, že:

1a)
od přesně nezjištěné doby, nejméně od konce roku 1998 do prosince 2000 v Přerově, okres Přerov, měl nejméně ve dvou případech získat a mít v držení od Vlastimila Švédy vyrobenou výbušninu na bázi HMTD (hexamethylentriperoxidiamin), který ji měl vyrobit na zakázku obžalovaného, jež ji měl prezentovat jako objednávku BIS, přičemž HMTD je ve smyslu zákona č. 61/1988 Sb. látka mající vlastnosti třaskaviny,

1b)
v měsíci dubnu 2000 v Přerově, okres Přerov, měl blíže nezjištěným způsobem bez povolení nabýt a dále mít v držení výbušku V 30-b, která je ve smyslu § 22 odst. 3 zákona o zbraních a střelivu č. 288/95 Sb. zakázanou vojenskou municí a je podle § 21 odst. 1, 2 zákona č. 61/1988 Sb. zařazena mezi výbušné předměty,

t e d y : ad 1a - b) měl bez povolení sobě opatřit a přechovávat výbušninu,

č i m ž m ě l s p á c h a t

trestný čin nedovoleného ozbrojování dle § 185 odst. 2 písm. a), b) trestního zákona,

když nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán,

dále se podle § 226 písm. b) trestního řádu zprošťuje obžaloby Okresní státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Přerově ze dne 6. 12. 2001, sp. zn. 1 Zt 393/2001, pro skutek popsany v bodě 1c) této obžaloby spočívající v tom, že:

1c)

od přesně nezjištěné doby do 7. 3. 2001 v Přerově, okres Přerov, měl bližší nezjištěným způsobem nabýt a mít v držení v místě trvalého bydliště Lančíkových 10, bez povolení přímyslovou elektrickou časovanou milisekundovou rozbušku stupeň 10, kdy uvedenou rozbušku lze nabývat pouze na základě povolení k odběru výbušnin vydávaného místně příslušným obvodním báňským úřadem, podle zákona č. 61/1988 Sb. se jedná o výbušný předmět, 43 kusů signálních nábojů několika druhů, přičemž podle § 22 zákona č. 288/1995 Sb. o střelných zbraních a střelivu se jedná o zakázanou vojenskou munici a tyto prostředky je podle § 23 zákona č. 288/1995 Sb. zakázáno držet, nosit, vyrábět, vyvázet, dovážet a obchodovat s nimi, 2 kusy netovárně zhotovených ocelových vložných hlavni pro signální pistolí, kdy se jedná o zakázané zbraně ve smyslu § 21 odst. 1 písm. f) zákona č. 288/1995 Sb., 37 kusů vojenských nábojů ráže 7,62 x 25 mm TOKAREV - vojenské náboje mající charakter zakázaného střeliva ve smyslu § 22 odst. 1 zákona č. 288/1995 Sb., 83 kusů vojenských nábojů ráže 7,62 x 39, 41 kusů vojenských nábojů ráže 7,62 x 54 R - mající charakter vojenských nábojů - zakázaného střeliva dle § 22 odst. 1 zákona č. 288/1995 Sb., 23 kusů loveckých nábojů ráže 7 x 57 R, 373 kusů nábojů ráže 7,65 mm Br - náboje neodpovídají dovolenému výrobnímu provedení střeliva dle § 3 písm. a) vyhlášky č. 215/1996 Sb., tlumič hluku výstřelu - odpovídá zakázaným doplňkům zbraní ve smyslu § 21 odst. 1 písm. n) zákona č. 288/1995 Sb., samonabíjecí malorážku CZ 511, v. č. 59516, ráže 22 LR se zaměřovacím dalekohledem Meopta 3 x 32, kdy vzhledem k montáži zaměřovacího dalekohledu je zbraní zakázanou, samonabíjecí malorážku ZKM-611, v. č. 651510538, ráže 22 WMR se zaměřovacím dalekohledem Meopta 3-9 x 32, 100 kusů nábojů ráže 22 WMR - vzhledem k montáži zaměřovacího dalekohledu se jedná o zbraň zakázanou ve smyslu § 21 odst. 1 písm. k) zákona č. 288/1995 Sb., 4 kusy papírových dutinek o délce 21 mm a průměru 6 mm obsahující třaskavinu HMTD, 2 kusy papírových válečků délky cca 53 mm a průměru cca 6 mm obsahující třaskavinu HMTD, 4 kusy papírových dutinek délky cca 20 mm a průměru cca 7 mm hmotnost cca 0,6 g, obsahující amatérsky zhotovenou třaskavinu HMTD, bílý prášek o hmotnosti 0,4 g zabalený v papírové obálce obsahující třaskavinu HMTD, přičemž v této době byl sám držitelem toliko zbrojního průkazu skupiny A, kdy byl oprávněn nabývat do vlastnictví a držet pro sběratelské účely zbraně a střelivo do těchto zbraní, střeliva nejvíce tři kusy téhož druhu a dále držitelem zbrojního průkazu skupiny G bez jakékoliv výjimky k držení zakázané zbraně či střeliva,

t e d y : měl bez povolení hromadit a sobě opatřovat zbraně a střelivo,

č í m ž m ě l s p á c h a t

trestný čin nedovoleného ozbrojování dle § 185 odst. 2 písm. a), b) trestního zákona,

když v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 73 odst. 1 písm. c) trestního zákona se vyslovuje zabránění věci, a to průmyslové elektrické časované milisekundové rozbušky stupeň 10, 43 kusů signálních nábojů několika druhů, 2 kusů netovárně zhotovených ocelových vložných hlavni pro signální pistoli, 37 kusů vojenských nábojů ráže 7,62 x 25 mm TOKAREV, 83 kusů vojenských nábojů ráže 7,62 x 39, 41 kusů vojenských nábojů ráže 7,62 x 54 R, 23 kusů loveckých nábojů ráže 7 x 57 R, 373 kusů nábojů ráže 7,65 mm Br, tlumič hluku výstřelu, samonabíjecí malorážky CZ 511, v. č. 59516, ráže 22 LR se zaměřovacím dalekohledem Meopta 3 x 32, samonabíjecí malorážky ZKM-611, v. č. 651510538, ráže 22 WMR se zaměřovacím dalekohledem Meopta 3-9 x 32, 100 kusů nábojů ráže 22 WMR, 4 kusů papírových dutinek o délce 21 mm a průměru 6 mm obsahující třaskavinu HMTD, 2 kusů papírových válečků délky cca 53 mm a průměru cca 6 mm obsahující třaskavinu HMTD, 4 kusy papírových dutinek délky cca 20 mm a průměru cca 7 mm hmotnosti cca 0,6 g obsahující amatérsky zhotovenou třaskavinu HMTD a bílý prášek o hmotnosti 0,4 g zabalený v papírové obálce obsahující třaskavinu HMTD.

Podle § 226 písm. b) trestního řádu se obžalovaný zprošťuje obžaloby Okresní státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Přerově ze dne 6. 12. 2001, sp. zn. 1 Zt 393/2001, pro skutek popsany v bodě 2) této obžaloby spočívající v tom, že:

2)
jako příslušník BIS poté, co byl dne 12. 2. 2001 v 09.00 hod. na svém pracovišti TO Olomouc seznámen ředitelem teritoriálního odboru s rozkazem náměstka zpravodajských složek BIS č. 3/2001, vydaným pod č. j. 157/2001-BIS-2, jež mu ukládal bezodkladně identifikovat všechny své zdroje, a to bez ohledu, zda mají přiděleny identifikační kódy či nikoli a uvedené informace předat cestou svého nadřízeného náměstkovi zpravodajských složek BIS, tento rozkaz přes upozornění ředitele teritoriálního odboru Olomouc ze dne 15. 2. 2001 nesplnil a téhož dne poté faxem zaslal náměstkovi zpravodajských složek písemnost pod č. j. 123/2001-BIS-23, v níž odpírá vykonat vydaný rozkaz č. 3/2001 a identifikovat tak své zdroje,

t e d y : o d e p ř e l p r o v é s t r o z k a z,

č í m ž m ě l s p á c h a t

trestný čin neuposlechnutí rozkazu dle § 273 odst. 1 trestního zákona,

avšak v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem,

dále se podle § 226 písm. a) trestního řádu zprošťuje obžaloby Okresní státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Přerově ze dne 6. 12. 2001, sp. zn. 1 Zt 393/2001, pro skutek popsany v bodě 3) této obžaloby spočívající v tom, že:

3)

od přesně nezjištěné doby, nejméně od roku 1993 do počátku roku 2001 v Přerově a Olomouci, jako příslušník BIS teritoriálního pracoviště Olomouc, pracovně zařazený pro oblast levicového extremismu, poté, co získal jako informační zdroj Jiřího Metelku, tohoto měl záměrně instruovat k podněcování akcí se záměrem šířit v BIS, vrcholných a zákonodárných orgánech ČR, sdělovacích prostředcích, Konfederaci politických vězňů, Klubu angažovaných nestraníků, jakož i v široké veřejnosti obavy ze silicím levicového extrémního hnutí na severní Moravě tak, že měl jmenovanému předstírat, že jde o akce a plnění úkolů BIS, přestože tímto sledoval pouze svůj osobní zájem a prospěch, a tímto měl v Jiřím Metelkovi nepravdivě vyvolat představu, že jedná v souladu s zájmy BIS, načež Jiří Metelka měl dle jeho podrobných instrukcí předávat sdělovacím prostředkům nepravdivé zprávy o silicím extrémním levicovém hnutí, dále jej měl navádět a instruovat k organizování vystoupení skupiny levicových radikálů v Přerově před budovou okresního soudu, před konáním jeho rehabilitačních procesů, kdy jeho zdroje Jiří Metelka a Pavel Richter měli před veřejností protestovat proti jeho rehabilitaci, čehož měl obžalovaný Vladimír Hučín následně využívat k tomu, aby tímto dokumentoval útoky levice proti svojí osobě, dále měl například instruovat Jiřího Metelku k organizování vystoupení skupiny levicových radikálů v Olomouci před budovou BIS a na náměstí Přerovského povstání v Přerově, jež bylo namířeno proti činnosti KAN, taktéž měl tyto své zdroje nabádat k získávání dalších osob jako stoupců levicového extremismu, jakož i k vyvíjení aktivní činnosti ve vztahu k týdeníku Nové Bruntálsko, přičemž počátkem roku 2000 měl navést Jiřího Metelku, aby provedl ve městě Přerově výbuch se záměrem oživení zpráv o silicím extrémním levicovém hnutí, přičemž za tímto účelem měl předat Jiřímu Metelkovi výbušku V-30b, dále měl jmenovaného instruovat k její iniciaci, kdy měl vypracovat přesný plán provedení akce s určením místa a času výbuchu, k tomuto však nedošlo, jelikož Jiří Metelka měl z obavy o svůj život a o život a zdraví dalších osob upustit od provedení výbuchu, když výše popsaným způsobem měl jako příslušník BIS zneužít svého zdroje, prostřednictvím této osoby lživě informovat BIS o činnosti levicových extrémistů, kdy takto měl jednat se záměrem zviditelnit svou osobu před veřejností, odůvodnit svoje další působení v BIS a získat tak podporu pro obnovu svých předchozích trestních věcí z doby před rokem 1989, čímž měl velmi závažným způsobem poškodit věrohodnost BIS a objektivitu jejich informací, zároveň měl způsobit vážné znepokojení vrcholných představitelů výkonné moci ČR, KPV a KAN a části občanů ČR, když takto měl jednat v rozporu se zákonem č. 154/1994 Sb. o BIS,

t e d y : měl jako veřejný činitel v úmyslu opatřit sobě neoprávněný prospěch vykonávat svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu a takovým činem měl způsobit jiný zvlášť závažný následek,

č í m ž m ě l s p á c h a t

trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) trestního zákona,

když nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán,

dále se obžalovaný podle § 226 písm. a) trestního řádu zprošťuje obžaloby Okresní státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Přerově ze dne 6. 12. 2001, sp. zn. 1 Zt 393/2001, pro skutek popsany v bodě 4) této obžaloby spočívající v tom, že:

4)

od přesně nezjištěné doby, nejméně od roku 1999 do konce února 2001, měl v Přerově a v Olomouci šířit v organizacích Konfederace politických vězňů (KPV) a Klubu angažovaných nestraníků (KAN), jakož i prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků, zejména MF Dnes a Hanáckého a středomoravského dne, články jako např. "Hučín prý nikdy nehodlá polevit v boji proti komunismu" - Hanácký a středomoravský den ze dne 21. 1. 2001, "Nikdy jsem nebyl teroristou, tvrdí Vladimír Hučín" - Hanácký a středomoravský den z 18. 8. 1999, "V boji s totalitou jsem neprolil kapku krve" - MF Dnes z 28. 2. 2001, nepravdivé informace o silicím extrémně levicovém hnutí v regionu severní Moravy, které měl dokládat články uveřejněnými v týdeníku Nové Bruntálsko (NB), a to zejména těmi, které útočí na BIS a jeho osobu v souvislosti s výbuchy v Přerově a Olomouci, jako např. "Podepřel musel zemřít" ze dne 10. 8. 1999, "Soutěž KANu v Přerově" ze dne 28. 9. 1999, "Policie tuší, že za výbuchy stojí BIS" ze dne 15. 2. 2000, "Co vi Hučín o smrti Podepřela" ze dne 14. 3. 2000, což měl prezentovat jako snahu zakrýt skutečného pachatele, který je údajně z řad extrémní levice, ač si měl být vědom toho, že výše uvedené články v NB vznikají na základě informací, které v prostředí redakce NB šíří Jiří Metelka, který tak měl činit na přímý popud samotného Vladimíra Hučina, přičemž tímto měl způsobovat vážné znepokojení části obyvatelstva projevující se mimo jiné tím, že občané, zvláště pak členové KPV a KAN vyjadřují své znepokojení nad silicím extrémně levicovým hnutím, které následně prezentují ve sdělovacích prostředcích, kdy zároveň jsou o tomto znepokojení písemně informováni i vrcholní představitelé KPV a rovněž i ministr vnitra ČR,

t e d y : měl úmyslně způsobit nebezpečí vážného znepokojení části obyvatelstva nějakého místa (tím, že měl rozšiřovat poplašnou zprávu, ač měl vědět, že je nepravdivá a že může vyvolat opatření vedoucí k nebezpečí vážného znepokojení alespoň části obyvatelstva nějakého místa a měl ji sdělit hromadnému informačnímu prostředku,

č i m ž m ě l s p á c h a t

trestný čin šíření poplašné zprávy dle § 199 odst. 1, odst. 2 trestního zákona,

když nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán,

a dále se obžalovaný podle § 226 písm. b) trestního řádu zprošťuje obžaloby Okresní státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Přerově ze dne 6. 12. 2001, sp. zn. 1 Zt 393/2001, pro skutek popsany v bodě 5) této obžaloby spočívající v tom, že:

5)

od přesně nezjištěné doby do 7. 3. 2001 v Olomouci bez služebního důvodu shromažďoval písemnosti FBIS a BIS obsahující utajované skutečnosti stupně utajení "Vyhrazené" a "Důvěrné" podle zákona č. 148/1998 Sb., a to písemnost FBIS č. j. FBIS-/O-92 ze dne 23. 9. 1992, FBIS č. j. FBIS-OO/O-92 ze dne 20. 10. 1992, BIS č. j. V/2000-BIS-23 ze dne

30. 10. 2000, BIS č. j. V68/2000-BIS-23 ze dne 31. 1. 2000, BIS č. j. BIS ze dne 18. 11. 1994, písemnost BIS - ze dne 18. 11. 1994, písemnost BIS č. j. BIS-0176/18-96 ze dne 26. 2. 1996, písemnost BIS č. j. BIS-0061/5-Vyš-93 ze dne 26. 2. 1993, písemnost FBIS č. j. FBIS 091/EV-92/247 ze dne 25. 8. 1992, kdy všechny tyto výše uvedené písemnosti obsahují utajované skutečnosti stupně utajení "Vyhrazené" dle zákona č. 148/1998 Sb. a dále v rozporu se zákonem shromažďoval písemnosti BIS č. j. D18-11/2000-BIS-23 ze dne 9. 2. 2000, písemnost BIS č. j. D/2000-BIS-23 ze dne 10. 11. 2000, písemnost BIS č. j. D/2000-BIS-23 ze dne 22. 11. 2000, písemnost BIS č. j. D/2000-BIS-23 ze dne 10. 11. 2000, přičemž tyto písemnosti obsahují utajované skutečnosti stupně utajení "Důvěrné" dle zákona č. 148/1998 Sb., kdy tyto písemnosti byly zajištěny v jeho trvalém bydlišti dne 7. 3. 2001 v Přerově, ulici Lančikových čp. 10, kde je měl bez zamezení přístupu dalších osob zcela volně v místnostech rodinného domku přechovávat a nepovolaným osobám měl dát k dispozici, přičemž těmito písemnostmi disponoval i po 5. lednu 2001, kdy mu bylo odebráno dříve vydané osvědčení o způsobilosti seznamování se s utajovanými skutečnostmi podle zákona č. 148/1998 Sb., a zejména po 16. únoru 2001, kdy byl propuštěn ze služebního poměru příslušníka BIS,

t e d y : měl utajovanou skutečnost nepovolané osobě úmyslně vyzradit a čin měl spáchat, ačkoli mu ochrana utajovaných skutečností měla být zvlášť uložena,

č i m ž m ě l s p á c h a t

trestný čin ohrožení utajované skutečnosti dle § 106 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákona, avšak v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem,

dále se podle § 226 písm. b) trestního řádu zprošťuje obžaloby Okresní státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Přerově ze dne 6. 12. 2001, sp. zn. 1 Zt 393/2001, pro skutek popsany v bodě 6) této obžaloby spočívající v tom, že:

6)
od přesně nezjištěné doby do 7. 3. 2001 měl v Přerově shromažďovat písemnosti, zejména evidenční listky občanských průkazů, lustrační listky, originál cestovního pasu, úřední záznamy a výpisy ze služebních evidencí zpracovávané Policií ČR a BIS obsahující jména, příjmení, data narození, rodná čísla, fotografie a další důležité osobní údaje konkrétních osob jako Aleny Váchové, Karla Lineta, Františka Janečky, Františka Volka, Michala Donatha, Zdeňka Spálovského, Miloslava Mrázka, Zdeňka Váchy, Petra Holána, Vladimíra Ševčíka, Ing. Stanislava Špilera, Otakara Křivánka, JUDr. Ludmily Svatošové, Ivana Sokola, JUDr. Petra Paľackého, Petra Hrabala, č. l. 1744, Petra Hrabala, č. l. 1747, Josefa Borůvky, Miloslava Švajdlera, JUDr. Miroslava Svatoně, a dalších, jež jsou zadokumentované v protokolu o ohledání zajištěných písemností ze dne 22. 3. 2001, kdy tyto měl bez právního důvodu a bez zamezení přístupu dalších osob k nim přechovávat a měl dát k dispozici osobám v místě trvalého bydliště v Přerově, Lančikových č. 10, přičemž tyto písemnosti měl získat jak v souvislosti s výkonem funkce příslušníka FIS, FBIS a BIS, tak pod záminkou plnění úkolů příslušníka Federální informační služby (FIS), Federální bezpečnostní informační služby (FBIS) a Bezpečnostní informační služby (BIS), čímž měl vědomě porušovat

povinnosti příslušníka BIS stanovené v ust. § 48 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 154/1994 Sb. a takto měl jednat se záměrem získat pro svoji další potřebu informace o osobních údajích řady občanů, když měl velmi závažným způsobem poškodit důvěryhodnost BIS, která je ze zákona povinna zabezpečit ochranu údajů obsažených v evidencích, kdy taktéž měl hrubým způsobem porušit článek 10 odst. 3. Listiny základních práv a svobod, neboť každý občan má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním či jiným zneužíváním údajů o své osobě,

t e d y :

jednak měl údaje o jiném získané v souvislosti s výkonem své funkce úmyslně zpřístupnit a čin měl spáchat porušením povinností vyplývajících z jeho funkce,

jednak měl jako veřejný činitel v úmyslu opatřit sobě neoprávněný prospěch vykonávat svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu a takovým činem měl způsobit jiný zvlášť závažný následek,

č í m ž m ě l s p á c h a t

jednak trestný čin neoprávněného nakládání s osobními údaji dle § 178 odst. 2, odst. 3 písm. c) trestního zákona,

jednak trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) trestního zákona,

když v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 trestního řádu se Česká republika – Ministerstvo vnitra – Policie ČR, Správa Sm kraje Ostrava, ulice 30. dubna 24 odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Obžalovaný Vladimír Hučín je trestně stíhán obžalobou Okresní státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Přerově ze dne 6. 12. 2001, sp. zn. 1 Zt 393/2001, pro rozsáhlou trestnou činnost, které se měl dopustit způsobem a za okolností popsaných v bodech 1 – 6) této obžaloby. Pro úplnost lze podotknout, že trestná činnost kladená za vinu obžalovanému Vladimíru Hučínovi a dnes již zemřelému obžalovanému MUDr. Janu Chmelarovi popsaná v bodě 7) této obžaloby, byla usnesením Okresním soudem v Přerově ze dne 29. 3. 2004, č. j. 1 T 312/2001 – 2344, podle § 23 odst. 1 trestního řádu vyloučena k samostatnému projednání a rozhodnutí, přičemž o ní již také bylo rozhodnuto pravomocným zprošťujícím rozsudkem Okresního soudu v Přerově ze dne 20. 4. 2005, č. j. 1 T 48/2004 – 586, a to ve vztahu k oběma obžalovaným.

Po vyhodnocení výsledků podrobného dokazování provedeného v hlavních líčeních pak dospěl soud I. stupně k závěru, že na základě důkazů předložených v hlavním líčení státní zástupkyní (která má s ohledem na ust. § 2 odst. 5 větu pátou trestního řádu od účinnosti novely trestního řádu provedené zákonem č. 265/2001 Sb., tedy od 1. 1. 2002, výslovně uloženou povinnost dokazovat vinu obžalovaného), a rovněž důkazů doplněných soudem, a to i k návrhům obžalovaného, nebylo jednoznačně a bez důvodných pochybností prokázáno, že by se vůbec staly skutky popsané ve výroku obžaloby (resp. rozsudku), pro nějž je obžalovaný trestně stíhán a v nichž obžaloba spatřuje trestné činy tam uvedené (skutky popsané pod body 1a), 1b), 3, 4 obžaloby), a pokud ano, tak ovšem nejsou trestnými činy (skutky popsané pod body 1c), 2, 5, 6 obžaloby). Je totiž třeba mít na paměti, že trestní právo tvoří tzv. „ultima ratio“, což znamená, že trestněprávní řešení je až ta poslední, krajní možnost, která nastupuje tehdy, když jiné řešení neexistuje. V praxi to znamená, že ne každé protiprávní jednání musí být trestným činem, nýbrž může (ale samozřejmě rovněž nemusí) být např. přestupkem, jiným správním deliktem či kárným proviněním. Dále je zřejmé, že ve smyslu ust. § 3 odst. 1 trestního zákona je trestným činem pro společnost nebezpečný čin, jehož znaky jsou uvedeny v trestním zákoně. U trestného činu musí být tedy současně naplněny znaky formální (tj. znaky uvedené v trestním zákoně) i znaky materiální (tj. nebezpečnost činu pro společnost), což státní zástupkyně poněkud opomněla, neboť materiální stránkou žalovaných trestných činů se příliš nezabývala.

Úvodem považuje nalézací soud v reakci na vznesené námitky obžalovaného, že se v této trestní věci jedná o politický proces, vykonstruovaná obvinění a jakési spiknutí přesně neurčených osob z řad Policie ČR či příslušníků BIS proti němu, za potřebné uvést, že nic takového v průběhu dokazování zjištěno nebylo a na tomto závěru nic nemění ani výsledný zprošťující výrok. Přes uplatněné námitky obžalovaného je třeba zdůraznit, že veškeré důkazy nacházející se v trestním spise byly opatřovány v souladu se zákonem, přičemž nebylo zjištěno, že by s důkazy (či jejich prameny) bylo orgány činnými v trestním řízení nezákonně manipulováno. Pochopitelně zcela jinou - a v trestním řízení nijak výjimečnou či nestandardní - okolností je fakt, že některé opatřené důkazy nebyly v řízení před soudem použitelné vůbec (jako např. provedené odposlechy, jak bude rozvedeno níže) či skutečnost, že některé důkazy měly nízkou, jiné mizivou až takřka nulovou důkazní hodnotu, tj. že s přihlédnutím k ostatním provedeným důkazům nemohly odůvodnit nesporný závěr o vině obžalovaného. Zásada zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností totiž vyžaduje, aby soud opřel své rozhodnutí o vině a trestu o jednoznačně zjištěná a bezpečně prokázaná fakta, nikoli o pouhou pravděpodobnost (viz např. R 46/63). V této souvislosti soud dále dodává, že ze zásady presumpce neviny vyjádřené v ust. článku 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a v ust. § 2 odst. 2 trestního řádu vyplývá mimo jiné pravidlo "in dubio pro reo", které v praxi znamená, že zůstanou-li po vyčerpání a vyhodnocení všech dosažitelných důkazů důvodné pochybnosti o skutkových otázkách významných pro rozhodnutí, které nelze rozptýlit provedením a zkoumáním dalších dostupných důkazů, je nutno rozhodnout ve prospěch obžalovaného (srov. např. R 14/64). Soud má za to, že právě o takový případ se u trestné činnosti popsané pod body 1a), 1b), 3), 4) obžaloby v této věci jedná a tudíž obžalovaného Vladimíra Hučína obžaloby zprostil dle § 226 písm. a) trestního řádu. V některých případech pak sice byla důkazní situace naprosto jasná a skutkový stav byl jednoznačně zjištěn (viz např. skutek popsaný pod bodem 2) obžaloby), avšak soud aplikoval postup dle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť dospěl z důvodů níže rozvedených, že se o trestné činy nejedná.

Pokud se týká již zmiňovaných odposlechů telefonních hovorů uskutečněných mezi obžalovaným Hučínem a dalšími osobami, tyto byly pořízeny na základě rozhodnutí soudce Městského soudu v Praze, kterým byl povolen podle § 36 odst. 3, 5 zákona č. 283/91 Sb. o Policii ČR, ve znění účinném do 31. 12. 2001, odposlech a záznam telekomunikačního provozu na pevných účastnických telefonních stanicích obžalovaného Hučina, jakožto prostředek operativní techniky (č. l. 1335 spisu). Dále byly odposlechy povoleny rozhodnutím předsedy senátu Vrchního soudu v Praze, a to dle zákona č. 154/94 Sb., o BIS (č. l. 1093 spisu). Nalézací soud však tyto odposlechy telefonních hovorů nemohl v řízení jako důkaz použít (a také nepoužil). Odposlech a záznam telekomunikačního provozu pro účely trestního řízení je totiž upraven v ust. § 88 trestního řádu, které připouští i provedení takových úkonů před zahájením trestního stíhání, jde - li o úkony neodkladné či neopakovatelné ve smyslu ustanovení § 160 odst. 3, 4 trestního řádu. Jedině podle ustanovení § 88 trestního řádu provedené odposlechy a záznamy o nich jsou v trestním řízení procesně použitelné. Odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu, provedené podle jiných zákonných norem, např. podle zákona o Policii ČR (§ 35, § 36 zákona č. 283/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů), nebo podle celního zákona (§ 37c písm. c), § 37d zákona č. 13/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů), lze použít pouze k účelu, který jim tyto zákony vymezují, tedy jako prostředek operativní techniky. Na tom nic nemění ani skutečnost, že byly provedeny za okolností, které by jinak byly důvodem pro jejich provedení v trestním řízení jako úkonů neodkladných nebo neopakovatelných (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 6. 2000, sp. zn. 2 To 73/2000 publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí pod R 55/2001). Pro úplnost je třeba dodat, že zákonem č. 265/2001 Sb. byly s účinností od 1. 1. 2002 změněny citované zákony o Policii ČR a celní zákon tak, že již neupravují možnost provádění odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu. Soud tedy s přihlédnutím k právnímu názoru obsaženému v citovaném judikátu ohledně problematiky odposlechů závěruje, že provedené odposlechy k důkazu neprováděl a ani k nim při svém rozhodování nijak nepřihlížel. K námitkám obžalovaného vůči postupu státní zástupkyně dlužno podotknout, že z tohoto judikátu rovněž jednoznačně vyplývá, že záznamy o takovém odposlechu, stejně jako jakékoliv jiné operativní materiály, ani nemohou být zařazovány do procesního spisu, jak se v tomto případě stalo.

Nalézací soud dále nepochybně přispěl ke kontradiktornosti důkazního řízení tím, že oproti přípravnému řízení při výsleších svědků konaných v hlavním líčení (i přes nesouhlasné stanovisko státní zástupkyně) „odtajnil“ totožnost všech čtyř tzv. utajených svědků figurujících v obžalobě, když dospěl k závěru, že podmínky pro utajení jejich pravé identity ve smyslu ust. § 55 odst. 2 trestního řádu dány nejsou. Všichni původně utajení svědci tak v hlavním líčení vypovídali pod svými pravými jmény, čímž byla nepochybně významně posílena praktická realizace práva obžalovaného na obhajobu, kdy se mohl vyjádřit k těmto konkrétním svědkům a jejich věrohodnosti (srov. např. Šámal, P. a kol. Trestní řád. Komentář. I. díl. 4. vydání. Praha: C. H. Beck 2002, str. 286 a násl.).

Je tak třeba znovu zdůraznit, že veškeré důkazy, které soud v hlavním líčení prováděl a následně k nim při hodnocení důkazního stavu skutkového děje přihlížel, byly opatřeny v souladu s trestním řádem (tedy včetně provedené domovní prohlídky) a že v průběhu trestního řízení nebylo zjištěno žádných skutečností, které by mohly signalizovat spiknutí či snad nějakou zpravodajskou hru namířenou vůči obžalovanému Hučínovi, která by proti

němu měla být vedena zejména ze strany některých příslušníků BIS. Soud konstatuje, že námitky o vykonstruovanosti obžaloby, které opakovaně zaznívaly ze strany obžalovaného Hučina, neshledává důvodnými, a hodnotí je jako účelové. Podle názoru soudu byly opakovaně vznášené námitky tohoto charakteru vedeny snahou obžalovaného zamlžit podstatu této trestněprávní kauzy, zneřehlednit ji a odvrátit pozornost jinam.

Pro úplnost je třeba zmínit, že ohledně jednání popsaného pod body 1c), 5) a 6) obžaloby, kde došlo ke zproštění obžalovaného obžaloby dle § 226 písm. b) trestního řádu, připadal do úvahy postup dle § 222 odst. 2 trestního řádu, tedy postoupení věci jinému příslušnému orgánu, neboť zažalované skutky mohly být správním orgánem posouzeny jako přestupek. S ohledem na dobu, kdy ke skutkům zde uvedeným došlo, tak ale soud s přihlédnutím k dílci ust. § 20 zákona č. 200/90 Sb. o přestupcích, ve znění účinném do 31. 3. 2002, nemohl učinit, neboť od spáchání skutků v době rozhodování soudu již uplynula doba delší než jeden rok a případná odpovědnost obžalovaného za přestupek tak v mezidobí již zanikla, přičemž retroaktivní aplikace nynějšího ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích není v posuzovaném případě možná (srov. Část první, Čl. II., bod 2 zákona č. 62/2002 Sb., o přechodných ustanoveních ve vztahu k zákonu o přestupcích).

ad 1a)

Obžalovaný Vladimír Hučín v rámci své výpovědi popřel, že by dopustil jednání popsaného v tomto bodě obžaloby, když uvedl, že u svědka Švédy si žádnou výbušninu na bázi HMTD neobjednával a ani ji od něj nepřevzal. Poukázal na to, že navíc sám disponuje znalostmi, jak tuto - dle jeho tvrzení třaskavinu a nikoli výbušninu - vyrobit, a tudíž by k tomu nepotřeboval spolupráci někoho dalšího, tím méně svědka Švédy, kterého označil za zcela zdiskreditovanou osobu, přičemž velmi podrobně rozvedl okolnosti, které ho k tomuto závěru vedou. Pokud se týká nepatrného množství HMTD, které u něj doma bylo zajištěno v rámci domovní prohlídky, jednalo se o látku ze 70-tých či 80-tých let, která již byla velmi stará, neschopná jakékoli reakce.

Stěžejním (a prakticky jediným) usvědčujícím důkazem, na němž staví své tvrzení v tomto bodě obžaloba, by měla být výpověď svědka Vlastimila Švédy, jehož státní zástupkyně vyhodnotila jako zcela věrohodného svědka. Podle názoru soudu však výpověď svědka Švédy nelze takto nekriticky bez dalšího přijmout jako zcela pravdivou a věrohodnou (nad rámec tohoto je třeba v hypotetické rovině podotknout, že i kdyby měl soud přistoupit na tvrzení státní zástupkyně o naprosté věrohodnosti svědka Švédy, bylo by stejně nutné aplikovat zásadu *in dubio pro reo* a tak jako tak rozhodnout ve prospěch obžalovaného za stávající důkazní situace, kdy obžalovaný spáchání této trestné činnosti popírá, svědek Švéda jej naopak usvědčuje a další jednoznačné usvědčující důkazy státní zástupkyně zajištěny nebyly).

Pokud se týká hodnocení výpovědi svědka Švédy (viz č. l. 2565 a násl. spisu), který v rámci své výpovědi skutečně hovořil o tom, že obžalovanému na jeho žádost vyrobil výbušninu na bázi HMTD, uvádí soud, že osobu tohoto svědka hodnotí jako kontroverzní a jeho svědeckou výpověď pak nemůže posoudit jako jednoznačnou, precizní a věrohodnou.

a to již s ohledem na samotný obsah této výpovědi, jakož i na další okolnosti, které vyvolávají zřetelné pochybnosti o jeho věrohodnosti, jak bude rozvedeno níže.

Předně je třeba poukázat na to, že obžalovaný Hučín a svědek Švéda se jako vrstevníci mající společné záliby ohledně výbušnin z místa jejich bydliště, tedy z Pferova, dlouhodobě (cca 30 let) znají. Jejich vzájemný vztah, který prošel určitým vývojem, nelze podle názoru hodnotit jinak než jako rozporuplný, neboť v některých obdobích jej bylo možno charakterizovat jako přátelský, avšak jindy tomu bylo naopak, takže Vlastimila Švédu každopádně nelze označit jako nezávislého a objektivního svědka.

Svědka Švéda např. vypověděl, že obžalovanému pomáhal, kde jen mohl, kdy ho měl dokonce varovat před jeho zatčením v roce 2001, což se prý dozvěděl od vyšetřovatele, přičemž však současně uvedl, že on sám byl zneužit k odstranění obžalovaného z BIS. Dále je možné poukázat např. na skutečnost, že v 70-tých letech minulého století byli obžalovaný a Vlastimil Švéda společně trestně stíháni, přičemž z protokolu o konfrontaci provedené mezi nimi dne 30. 3. 1977 (č. l. 2571 spisu) vyplývá, že byť oba jejím úvodem označili svůj dosavadní vzájemný vztah za kamarádský, Švéda pak v rámci této konfrontace vypovídal zcela zásadně proti obžalovanému Hučínovi a svou výpovědí ho usvědčoval z velmi závažné trestné činnosti.

Svědka Švéda dále např. uvedl, že ohledně jeho svědecké výpovědi v této věci ho dne 9. 3. 2001 kontaktovali pánové Přeslička a Bezděk, přičemž z výpovědi svědků Pavlíčka (č. l. 2613), Ing. Bezděka (č. l. 2615) a Přesličky (č. l. 2618) vyplývá, že za svědkem Švédou tehdy nepřišel Ing. Bezděk se svědkem Přesličkou, nýbrž se svědkem Pavličkem, jehož Švéda z nějakých důvodů neustále zaměňuje s Přesličkou. Dále je možné zmínit výpověď svědkyně Libuše Švédové, bývalé manželky Vlastimila Švédy (viz č. l. 2621 spisu), která svého bývalého manžela hodnotí jako člověka, který na veřejnosti prezentuje polopravdy, spíše lži, o čemž se mockrát přesvědčila. V roce 2001, kdy se rozváděli, byla Švédou i fyzicky napadena, kdy utrpěla otřes mozku a byla hospitalizována v nemocnici. Obžalovaný jí pomáhal podat trestní oznámení. Švéda pak byl za její napadení trestně stíhán.

V této souvislosti nelze zcela opomenout ani znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, předložený obžalovaným, který byl vypracován dne 19. 2. 1977 v rámci tehdejšího trestního řízení na Vlastimila Švédu (viz č. l. 2206 spisu). Být je nepochybně tento posudek staršího data, z jeho závěrů se podává, že Švéda trpí duševní poruchou relativně stálého charakteru, tzv. druhotnou psychopatií, kterou nelze medicinskými prostředky vymýtit nebo zlepšit.

Dále je možno odkázat na pravomocný rozsudek Okresního soudu v Přerově ze dne 23. 9. 2004, č. j. 3 T 5/2002 – 755, kterým byl obžalovaný Hučín po povolení obnovy řízení podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby tehdejšího okresního prokurátora Okresní prokuratury v Přerově ze dne 14. 4. 1977, sp. zn. Pv 318/77 pro trestný čin nedovoleného ozbrojování dle § 185 odst. 1 písm. a), b) trestního zákona, který měl spáchat v roce 1976. Z odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá, že svědek Švéda vystupoval i v tomto řízení, přičemž byl soudem vyhodnocen jako nevěrohodný svědek, a to zejména proto, že v minulosti opakovaně měnil své výpovědi učiněné před orgány činnými v trestním řízení.

Konečně zůstává otázkou, proč nebyl Vlastimil Švéda vůbec obviněn (natož obžalován) ze spáchání trestného činu nedovoleného ozbrojování dle § 185 odst. 2 písm. a) trestního zákona za situace, že státní zástupkyně posoudila jeho výpověď o dvojnásobném vyrobení výbušniny HMTD pro obžalovaného Hučina jako zcela věrohodnou. Z usnesení okresní státní zástupkyně OSZ v Přerově ze dne 6. 12. 2001, sp. zn. 1 Zt 393/2001 (viz č. l. 1997 spisu) vyplývá, že věc podezření ze spáchání tohoto trestného činu Vlastimilem Švédou byla dle § 159 odst. 1 trestního řádu odložena. Byť státní zástupkyně byla podle trestního řádu oprávněna učinit takové rozhodnutí, standardnějším postupem by nepochybně bylo, aby takové rozhodnutí učinil vyšetřovatel. V tentýž den pak navíc byla státní zástupkyně podána obžaloba na obžalovaného Hučina, jehož ze spáchání této trestné činnosti usvědčuje právě (a jedině) Vlastimil Švéda. Soud sice nemá v úmyslu jakkoli spekulovat o důvodech tohoto formálně zákonného postupu státní zástupkyně, nicméně za této situace má za to, že nebyly zcela rozptýleny námitky obžalovaného spočívající v tom, že státní zastupitelství nepřistupovalo k němu a Vlastimilu Švédovi stejně, neboť potřebovalo, aby Vlastimil Švéda (jemuž usnesení státní zástupkyně o odložení věci fakticky zaručilo v této věci beztrestnost) svědčil v trestním řízení jako svědek proti obžalovanému.

V důsledku shora nastíněných okolností soud při aplikaci zásady *in dubio pro reo* obžalovaného Hučina obžaloby v bodě 1a) podle § 226 písm. a) trestního řádu zprostil, když státní zástupkyně nebylo jednoznačně prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

ad 1b)

Obžalovaný Vladimír Hučín kategoricky popřel, že by někdy měl v držení výbušku V30-b. Má pouze povědomost o tom, že taková výbuška existuje, ale nikdy ji ani nedržel v ruce. Jiřímu Metelkovi jako svému zdroji předal toliko imitaci výbušniny, což byla arapa naplněná pískem, kterou mu Metelka později vrátil.

Důkazní situace v tomto bodě je pak obdobná jako situace u bodu 1a), kdy stěžejním (a prakticky jediným) usvědčujícím důkazem, o nějž se opírá obžaloba, by měla být tentokrát výpověď svědka Jiřího Metelky (původně utajeného svědka Josefa Dvořáka), jehož státní zástupkyně vyhodnotila jako zcela věrohodného svědka.

Svědka Jiřího Metelky v rámci své podrobné výpovědi popsal svou činnost pro obžalovaného, přičemž uvedl, že od obžalovaného dostal výbušku, kterou mu pak ale vrátil. Náčrtek výbušky posléze na policii nakreslil (č. l. 1601) a předmětnou výbušku při rekognici také označil (č. l. 1678 – 1682). Byť soud nezaujímá vůči svědecké výpovědi svědka Metelky tak kritický postoj, jak tomu je u svědka Švédy, má opět za to, že tato výpověď - při absenci dalších ji podporujících jednoznačných usvědčujících důkazů - nemůže být sama o sobě takovým usvědčujícím důkazem dostatečným pro nezpochybnitelný závěr o vině obžalovaného. Je tedy opět nutné aplikovat zásadu *in dubio pro reo* a i zde rozhodnout ve prospěch obžalovaného, to vše za situace, kdy obžalovaný i spáchání této trestné činnosti popírá a další jednoznačné usvědčující důkazy státní zástupkyně zajištěny nebyly, kdy zejména nebyla zajištěna předmětná výbuška V30-b, o níž hovoří tento bod obžaloby.

Za této důkazní situace by pak bylo nadbytečné blíže se zabývat charakterem výbušky V 30b, kdy jen pro úplnost lze uvést, že se jedná o vojenský imitační prostředek určený pro použití v Armádě ČR k imitaci výbuchů, tedy o výbušný předmět dle zákona č. 61/88 Sb., který nelze běžně držet, a dále je možné plně odkázat na znalecký posudek Kriminálního ústavu Praha z úseku pyrotechniky založený na č. l. 226 – 229 spisu.

V důsledku shora nastíněných okolností tedy soud při aplikaci zásady in dubio pro reo obžalovaného Hučfna obžaloby v bodě 1b) podle § 226 písm. a) trestního řádu zprostil, když státní zástupkyně nebylo jednoznačně prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

ad 1c)

Obžalovaný Vladimír Hučfn se vyjádřil ke všem předmětům popsaným v tomto bodě obžaloby, které byly zajištěny v rámci provedené domovní prohlídky v místě jeho bydliště. K věci vypověděl, že náboje, tlumič hluku, samonabíjecí malorážky nebyly jeho. Některé věci - jako milisekundová časovaná rozbuška stupeň 10 - jsou velmi staré, zkorodované, které v domě pravděpodobně zůstaly po jeho zemřelém otci. Malorážky a většina nábojů patřily dnes již zemřelému Stanislavu Milošovi, jehož obžalovaný navštěvoval, neboť se z minulosti dobře znali mj. z práce v občanských komisích. Na Milošovu žádost mu obžalovaný sehnal jeden puškohled, který normálně zakoupil na své jméno v prodejně Meopty. Stanislav Miloš pak tyto zbraně a náboje předal jeho matce v době, kdy byl již vážně nemocen, pro případ, že by se s ním něco stalo. Matka obžalovaného tyto věci, které byly v tašce, uložila doma do skříně. Obžalovaný se to o ní dozvěděl až následně, ale příliš se o to nezajímal a ani se do skříně nešel podívat.

Další dokazování ohledně jednání popsaného v tomto bodě obžaloby bylo provedeno svědeckými výpověďmi svědků Ing. Jiřího Miloše, Stanislava Miloše mladšího, Věroslavy Milošové, Vlastimila Miloše, Milady Skulilové a Ludmily Drábkové, kteří se vyjadřovali k osobě Stanislava Miloše, který dne 21. 10. 1999 zemřel (viz č. l. 582), přičemž se vesměs přikláněli ke stanovisku, že Stanislav Miloš jako pacifista žádné zbraně či střelivo doma neměl a že u něj doma ani nic takového nikdy neviděli, přičemž ani po jeho smrti se nic takového v jeho bytě nenašlo. Naproti tomu svědek František Křístek (č. l. 2617) potvrdil, že při jedné z jeho návštěv v bytě Stanislava Miloše někdy v létě 1996 mu tento jako známému ukázal dvě malorážky s optikou.

Další část důkazů zde tvoří listinné důkazy, a to zejména protokol o provedení domovní prohlídky s fotodokumentací (č. l. 126 spisu a následující), v němž jsou zachyceny veškeré předměty, o nichž hovoří obžaloba v tomto bodě, které byly jako věci důležité pro trestní řízení při domovní prohlídce zajištěny. Tyto předměty byly následně podrobeny znaleckému zkoumání v Kriminálním ústavu Praha, v jehož znaleckém posudku jsou pak z technického hlediska podrobně popsány a charakterizovány, a to včetně jejich možných účinků. V podrobnostech lze plně odkázat na předmětný znalecký posudek, k jehož závěrům soud nemá výhrad (viz č. l. 171 spisu a následující).

K námitkám obžalovaného dlužno ve zkratce podotknout, že samotná domovní prohlídka pak byla nepochybně provedena v souladu s trestním řádem na podkladě příslušného soudního příkazu k domovní prohlídce (č. l. 125 spisu).

Při hodnocení důkazní situace v tomto bodě je úvodem nutno poukázat na skutečnost, již státní zástupkyně poněkud opomněla, a to, že pro tentýž skutek (tedy pro tutéž trestnou činnost), který je popsán v bodě 1c) obžaloby, byla původně trestně stíhána i matka obžalovaného Hučina Anna Hučínová (č. l. 14 spisu). Její trestní stíhání však bylo s ohledem na milost udělenou jí prezidentem republiky (č. l. 15 spisu) již v přípravném řízení jako nepřipustné zastaveno (č. l. 20 spisu).

Státní zástupkyně však na tuto skutečnost ani při podání obžaloby ani při závěrečném návrhu nebylo nijak reagováno a tak zůstalo nerozlišeno, které konkrétní zbraně a které konkrétní střelivo si měl hromadit a sobě opatřit obžalovaný Hučín a které jeho matka (otázka případného spolupachatelství nebyla nastolena vůbec). Další otázkou zůstává, proč nebyly trestně stíhány další osoby žijící v předmětném rodinném domku, a to manželka a dcera obžalovaného.

Podle názoru soudu tak prakticky nelze dospět k nespornému závěru, které konkrétní zbraně a střelivo v místě svého bydliště hromadil a sobě opatřil obžalovaný, byť s ohledem na celkové množství těchto věcí nutno dospět k závěru, že alespoň o některých nepochybně musel vědět, kdy ani jeho obhajoba (podpořená svědeckými výpověďmi jeho matky Anny Hučínové, manželky Jany Hučínové a Františka Křístka) spočívající v tom, že podstatnou část předmětných zbraní (zejména obě malorážky se zaměřovacími dalekohledy) a střeliva patřících Stanislavu Milošovi od něj pouze převzala do úschovy jeho matka, nebyla jednoznačně vyvrácena. V této souvislosti lze dále podotknout, že pokud většina svědků z okruhu Milošových příbuzných a známých vypovídala v tom smyslu, že žádné zbraně u Miloše doma neviděla, mohlo to být pouze z toho důvodu, že Stanislav Miloš. nemaje sám ani zbrojní průkaz (viz č. l. 588), logicky neukazoval zbraně každému „na potkání“.

Soud se dále rovněž podrobně zabýval i materiálním znakem shora uvedeného činu, tj. nebezpečností činu pro společnost, když podrobně vyhodnotil veškerá hlediska uvedená v ust. § 3 odst. 4 trestního zákona. Na tomto místě soud uvádí, že zejména s ohledem na osobu obžalovaného, způsob provedení činu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl čin spáchan, dospěl k závěru, že stupeň nebezpečnosti tohoto činu pro společnost je nepatrný, a tudíž se v posuzovaném případě s ohledem na ust. § 3 odst. 2 trestního zákona nejedná o trestný čin.

K těmto závěrům vedly soud objektivní skutečnosti, zejména pak to, že obžalovaný byl jako příslušník BIS (tedy příslušník ozbrojených sil) po celou dobu své služby kladně hodnocen a opakovaně kázeňsky finančně odměňován za iniciativní a příkladné plnění služebních úkolů (č. l. 1076 – 1077) a naopak nikdy nebyl kázeňsky trestán, v místě bydliště nebyl projednáván pro přestupek a je nutno na něj hledět jako na osobu soudně netrestanou. Dále je zřejmé, že obžalovaný byl držitelem zbrojního průkazu skupiny A, kdy byl oprávněn nabývat do vlastnictví a držet pro sběratelské účely zbraně a střelivo do držení zbraní, střeliva nejvíce tři kusy téhož druhu a dále držitelem zbrojního průkazu skupiny G, byť bez jakékoliv výjimky k držení zakázané zbraně či střeliva (viz č. l. 588 -589).

Skutečnost, že obžalovaný byl v rozhodné době příslušníkem ozbrojeného sboru a současně držitelem zbrojního průkazu k držení a nošení střelné zbraně a také faktickým oprávněným držitelem služební pistole CZ a nábojů (viz č. l. 2603 spisu) totiž výrazně snižuje stupeň nebezpečnosti jeho jednání záležejícího v neoprávněném přechování jiné zbraně podléhající režimu zákona o zbraních a střelivu (viz R 19/1994).

Konečně časové vymezení doby páčání tohoto trestného činu státní zástupkyní v obžalobě je poněkud vágní, neboť hovoří o časovém úseku „od přesně nezjištěné doby do 7. 3. 2001“, což může v praxi znamenat, že není zcela vyloučeno, že se některé předmětné zbraně a střelivo v domě Hučínových mohly nacházet i jen velmi krátkou dobu (byť se to nejeví příliš pravděpodobné), což může mít vliv na posouzení materiální stránky tohoto činu. Přičemž soud musí vždy vzít do úvahy variantu pro obžalovaného nejpříznivější.

V důsledku veškerých shora nastíněných okolností tak soud, aniž by hodlal jakkoli bagatelizovat nelegální držení zbraní či střeliva) obžalovaného Hučina obžaloby v bodě 1c) postupem podle § 226 písm. b) trestního řádu zprostil, když v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

S ohledem na tento zprošťující výrok pak nemůže přicházet do úvahy uložení trestu propadnutí věci dle § 55 odst. 1 písm. a) trestního zákona, a proto bylo dále soudem o zbraních a střelivu uvedeném pod bodem 1c) obžaloby, potažmo rozsudku, rozhodnuto způsobem vyplývajícím z výrokové části tohoto rozsudku, neboť v posuzovaném případě nepochybně je na místě postup soudu ve smyslu ust. § 73 odst. 1 písm. c) trestního zákona, tedy uložení ochranného opatření zabránění věci. Zajištěné věci doličné by totiž mohly být prohlášeny podle § 55 odst. 1 písm. a) trestního zákona za propadlé, kdyby byly splněny všechny podmínky nezbytné k uložení trestu propadnutí věci (srov. např. R 16/1966). Vyslovení zabránění věci pak vyžaduje zájem společnosti na bezpečnosti a ochraně zdraví a života lidí, neboť podle příslušného znaleckého posudku se jedná o zbraně o střelivo v dobrém technickém stavu, s nimiž by tudíž bylo nepochybně možné v budoucnu způsobit jinému újmu na zdraví či škodu na majetku (srov. R 61/2000). Vlastníkem zabraněných věcí se pak v souladu s ust. 73 odst. 2 trestního zákona stává stát.

ad 2)

Pokud se týká jednání kladeného za vinu obžalovanému v bodě 2) podané obžaloby, zde je nutno úvodem konstatovat, že důkazní situace je v tomto případě - na rozdíl od předchozích bodů 1a - 1c) - naprosto jednoznačná.

Obžalovaný Vladimír Hučín vypověděl, že rozkaz náměstka ředitele zpravodajských služeb skutečně nesplnil. Jednal takto v zájmu vyššího principu mravního. Tímto postojem se rozhodl chránit osoby, se kterými v minulosti pracoval. Dále se obžalovaný odvolal na svoje vyjádření zasláné řediteli BIS Jiřimu Růžkovi v souvislosti s jeho odvoláním z řad příslušníků BIS a uvedl, že informátoři BIS Otakar Křivánek a MUDr. Měřický byli po dobu výkonu jeho služby usmrceni. Pokud šlo o osobu plk. Jana Prince, svého tehdejšího nadřízeného, tohoto dle svých poznatků považoval za snadno zkompromitovatelného.

Skutečnost, že se obžalovaný dopustil jednání popsaného pod bodem 2) obžaloby, je dále náležitě prokazována listinnými úkazy založenými ve spise, jakož i výpověďmi slyšených svědků - příslušníků BIS - Prince, Vrány a Langa.

Z těchto důkazů jednoznačně vyplývá, že tehdejší náměstek zpravodajských služeb plk. Jiří Lang dne 7. 2. 2001 pod č. j. 57/2001-BIS-2 vydal písemný rozkaz č. 3/2001, kterým dle § 47 zákona č. 154/1994 Sb. o BIS ukládal obžalovanému Hučínovi bezodkladně identifikovat všechny své zdroje, ať již měly přiděleny kódy či nikoli (č. l. 796).

Obžalovaný byl s tímto rozkazem řádně seznámen dne 12. 2. 2001 v 9.00 hodin v přítomnosti svých nadřízených svědků Vrány a Prince (č. l. 797 spisu). Dne 15. 2. 2001 zaslal obžalovaný tehdejšímu náměstkovi zpravodajských služeb plk. Langovi fax, kde v přípisu sděloval, že odmítá identifikovat své konkrétní zdroje a současně rozvedl důvody, které ho k tomu vedou (č. l. 798).

Z výpovědi svědka Jiřího Langa – tehdejšího náměstka zpravodajských služeb BIS - vyplývá, jaké důvody jej vedly k vydání zmíněného rozkazu obžalovanému. Jednalo se zejména o jeho povinnost jako nadřízeného kontrolovat své podřízené, tedy i obžalovaného, zejména z pohledu pravdivosti a úplnosti zpravodajských informací získávaných obžalovaným jako zpravodajským důstojníkem BIS.

Svědci plk. Jan Princ a mjr. Stanislav Vrána potvrdili, že rozkaz náměstka zpravodajských složek BIS č. 3/2001 byl obžalovanému Hučínovi skutečně řádně vyhlášen. Převzetí rozkazu však obžalovaný odmítl stvrdit svým podpisem.

Z hlediska komplexního posouzení této problematiky je třeba dále uvést, že otázkou nesplnění předmětného rozkazu se v rámci správního soudnictví zabýval nejprve Městský soud v Praze, který rozhodoval o žalobě obžalovaného Hučina proti žalované BIS, konkrétně proti rozhodnutí ředitele BIS ze dne 8. 8. 2001, č. j. 73-6/2001-BIS-1, kterým bylo zamínuto odvolání obžalovaného proti rozhodnutí ředitele BIS ve věcech personálních ze dne 16. 2. 2001, č.j. 24/01-BIS-1, kterým byl obžalovaný propuštěn ze služebního poměru příslušníka BIS. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2002, č. j. 38 Ca 489/2001 – 26, který nabyl právní moci dne 3. 7. 2002, byla žaloba zamítnuta. Obžalovaný Hučín sice napadl tento rozsudek ústavní stížností, avšak Ústavní soud svým usnesením ze dne 12. 6. 2003, sp. zn. IV. ÚS 553/02, podanou ústavní stížnost odmítl. Pokud se týká argumentace obou soudů, lze jistě plně odkázat na odůvodnění shora citovaných rozhodnutí, nicméně nalézací soud považuje za potřebné alespoň ve zkratce uvést stěžejní část jejich odůvodnění.

Městský soud v Praze tedy konstatoval, že podle § 48 odst. 1 písm. a) zákona č. 154/1994 Sb. o BIS, je příslušník povinen plnit důsledně a přesně úkoly uložené mu zákony a dalšími právními předpisy, jakož i úkoly uložené mu rozkazy a pokyny nadřízených. Postup příslušníka BIS v případech, kdy má za to, že rozkaz nadřízeného je v rozporu s právním předpisem nebo že by jeho splněním spáchal trestný čin, je pak upraven v odstavcích 2 a 3 téhož ustanovení. V daném případě žalobce nesplnil rozkaz č. 3/2001 a své jednání odůvodnil tím, že by identifikací svých zdrojů ohrozil jejich životy a také průběh svého rehabilitačního soudního řízení. Podle § 15 odst. 3 zákona č. 154/1994 Sb. je BIS povinna ochraňovat osobu jednající v její prospěch před vyvrazením a způsobením újmy na cti, životě, zdraví nebo

majetku, která by jí mohla vzniknout pro poskytování těchto služeb nebo v souvislosti s ním. Úkoly BIS sice plní její příslušníci, kteří jsou k ní ve služebním poměru, to však neznamená, že by při využívání služeb poskytovaných osobami jednajícími ve prospěch BIS povinnost ochraňovat tyto osoby přešla v plném rozsahu pouze na toho příslušníka BIS, který s těmito konkrétními osobami jedná. Povinnost ochrany zůstává na BIS, v jejíž prospěch osoby jednají. Proto je to právě BIS, kdo je oprávněn k volbě způsobu ochrany. Podle názoru Městského soudu v Praze tedy nelze považovat za správnou úvahu obžalovaného, že vzhledem k požadavkům osob jednajících ve prospěch BIS měl právo splnění rozkazu odepřít. Vzhledem k charakteru činnosti a rozsahu oprávnění této zpravodajské služby je naopak třeba, aby její příslušníci přesně a úplně plnili stanovené úkoly, a to včetně úkolů uložených jim rozkazy nadřízených služebních orgánů. Výjimkou, kdy je naopak dána povinnost odepřít splnění rozkazu nadřízeného, je případ, jestliže by jeho splněním příslušník spáchal trestný čin. O takový případ však v dané věci nešlo a tvrzení žalobce, že by se splněním rozkazu vystavil nebezpečí trestního stíhání pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele, se jeví soudu jako účelové. Stejně tak nelze souhlasit s námitkou, že by se obžalovaný splněním rozkazu dostal do rozporu s ust. § 11 občanského zákoníku. Právo na ochranu osobnosti ve smyslu tohoto ustanovení by nemohlo být ve vztahu k osobám jednajícím ve prospěch BIS narušeno předáním identifikace zdrojů nadřízenému služebnímu orgánu.

Ústavní soud se rozsudkem Městského soudu v Praze a jeho argumentací ztotožnil, přičemž nad rámec věci závěroval, že pokud obžalovaný Hučín své jednání odůvodňoval vyšším principem mravním, je třeba v tomto směru uvést, že takový postoj, je-li předsevzat a skutečně podložen opodstatněnými souvislostmi známými pouze stěžovateli a jím pro povahu věci a jeho náhled na ni blíže nerozvedený, je hodný úcty, nicméně nemůže být důvodem, zakládajícím bez dalšího (§ 48 odst. 2, odst. 3 zákona o BIS) možnost odmítnout příslušné údaje týkající se identifikace osob jednajících ve prospěch BIS, služebně nadřízenému příslušníkovi sdělit. Zákonem vymezený rámec činnosti příslušníků BIS obžalovaným za daných podmínek uskutečněné jednání nepředvídá a jako výjimku z pravidla důsledného plnění úkolů uložených rozkazy nadřízených jej neaprobuje, přičemž nutno brát zřetel k tomu, že zvláště při činnosti zpravodajské služby, jejíž struktura je ex definitione zcela oprávněně založena na přísných služebních vztazích nadřízenosti a podřízenosti, je třeba důsledně dbát - co do její institucionální organizace a činnosti - jednotnosti, konzistentnosti a funkčnosti takové instituce, mající oprávnění za předepsaných podmínek zasahovat do ústavně zaručených práv a svobod občanů. Proto nelze přirozeně připustit existenci takového stavu, kdy by v jejím rámci v podstatě „de facto“ měla existovat dílčí část, mající již téměř v určitých aspektech prvky jakési samostatné zpravodajské služby reprezentované jejím příslušníkem, jenž by autonomně a bez zákonného podkladu určoval oblasti zdrojů, které služebně nadřízeným příslušníkům, ve shodě s jejich oprávněními vyžádanými, odmítá sdělit [§ 47, § 48 odst. 1 písm. a), § 50 písm. a) zákona o BIS]. Tato představa, nemající oporu v zákoně, je pro uvedené nepřijatelná a vedlo-li obžalovaného jeho tvrzené mravní přesvědčení k její realizaci, nezbyvá, než aby pro něj strpěl i právní následky s ní. resp. s odmítnutím splnit předmětný rozkaz posléze spojené.

Okresní soud v Pterově naznačeným závěrům jak Městského soudu v Praze, tak i Ústavního soudu po provedeném dokazování zcela přisvědčuje, nicméně je třeba současně

připomenout, že předmětnou problematiku musel posuzovat a také důsledně posuzoval toliko z pohledu obžaloby podané státní zástupkyní, tedy výhradně z hlediska práva trestního. Nálezací soud tak konstatuje, že o naplnění formálních znaků trestného činu neuposlechnutí rozkazu dle § 273 odst. 1 trestního zákona nemůže být pochyb, neboť obžalovaný zcela nesporně v rozporu se zákonem č. 154/94 Sb., o BIS, odmítl provést zcela legitimní rozkaz svého nadřízeného, přičemž jeho obhajoba spočívající ve sdělení důvodů, pro něž údajně nemohl rozkaz splnit, nemůže obstát, jak vyplývá i ze shora uvedených rozhodnutí a jejich odůvodnění. Pakliže obžalovaný nově v rámci trestního řízení namítal, že rozkaz ani „z technických důvodů“ splnit nemohl, neboť zdroje patří mezi tzv. utajované skutečnosti, a on sám již po 5. 1. 2001 neměl z důvodu odebrání příslušného osvědčení k utajovaným skutečnostem přístup (č. l. 1096 spisu), je zcela zřejmé, že ani tato obhajoba nemůže obstát. Obžalovaný, který měl dle vlastního vyjádření desítky svých zdrojů, s nimiž se stýkal, tak nepochybně znal (a zcela určitě zná i dosud) alespoň u většiny z nich jejich pravou identitu zpaněti i bez přístupu do utajovaných databází či svazků BIS. Sám obžalovaný navíc po seznámení se s rozkazem ani nic takového nenamítal a obhajobu v tomto směru uplatnil až dodatečně v rámci trestního řízení. V této souvislosti lze rovněž poukázat na závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, který obžalovaného hodnotí jako osobu s intelektem v pásmu vyššího průměru až nadprůměru s dobrými paměťovými schopnostmi (viz č. l. 574 spisu).

Soud se však dále podrobně zabýval i materiálním znakem shora uvedeného činu, tj. nebezpečností činu pro společnost, když podrobně vyhodnotil veškerá hlediska uvedená v ust. § 3 odst. 4 trestního zákona. Na tomto místě soud uvádí, že zejména s ohledem na osobu obžalovaného, způsob provedení činu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl čin spáchán, dospěl k závěru, že stupeň nebezpečnosti tohoto činu pro společnost je malý, a tudíž se v posuzovaném případě s ohledem na ust. § 294 trestního zákona nejedná o trestný čin. Je totiž třeba mít na paměti, že u vybraných vojenských trestných činů, mezi něž spadá i trestný čin neuposlechnutí rozkazu dle § 273 odst. 1 trestního zákona, stanovil zákonodárce přísnější formu materiální stránky trestného činu. Ustanovení § 294 trestního zákona totiž modifikuje ust. § 3 odst. 2 trestního zákona tak, že nepostačuje, aby byl stupeň nebezpečnosti činu pro společnost vyšší než nepatrný, jak obecně platí u zletilých pachatelů trestné činnosti, ale musí být vyšší než malý.

K těmto závěrům vedly soud objektivní skutečnosti, zejména pak to, že obžalovaný byl jako příslušník BIS po dobu své služby kladně hodnocen a opakovaně kázeňsky odměňován (jak již shora uvedeno), přičemž je zřejmé, že nesplnění rozkazu pro něj mělo sice zcela zákonné, nicméně poměrně zásadní nepříznivé osobní následky spočívající v tom, že právě z tohoto důvodu byl ze služebního poměru příslušníka BIS okamžitě propuštěn (č. l. 1097 spisu). Naproti tomu nelze přehlédnout, že nesplnění rozkazu obžalovaným pro samotnou BIS nemělo, a patrně ani nemohlo mít, nějaké nepříznivé následky, když sama BIS již do budoucna s obžalovaným Hučínem jako svým zpravodajským důstojníkem tak jako tak nepočítala. Jak vyplynulo z dokazování, zejména z výpovědi svědka Prince (č. l. 2455 - 2456), služební poměr obžalovaného Hučina by v důsledku odebrání jeho osvědčení k seznámení se s utajovanými skutečnostmi dne 5. 1. 2001 v každém případě skončil ke dni 31. 3. 2001, o čemž byl obžalovaný také přípisem vyrozuměn. Každý příslušník BIS totiž musí disponovat příslušným certifikátem ohledně utajovaných skutečností. Obžalovaný tak

sice byl i po 5. 1. 2001 nadále ve služebním poměru příslušníka BIS, ale již jen dočasně a v podstatě pouze formálně, neboť již nevykonával žádnou činnost.

ad 3)

Obžalovaný Vladimír Hučín velmi podrobně popsal, za jakých okolností získal jako příslušník BIS Jiřího Metelku jako svůj zdroj a jakým způsobem probíhala jejich spolupráce.

Důkazní situace v tomto bodě je pak obdobná jako situace u bodu 1b), kdy stěžejním usvědčujícím důkazem, o nějž se opírá obžaloba, by měla být opět výpověď svědka Jiřího Metelky (původně utajeného svědka Josefa Dvořáka), jehož státní zástupkyně vyhodnotila jako zcela věrohodného svědka. Dále byla velmi podrobně vyslechnuta celá řada svědků – příslušníků BIS (svědci Ing. Částečka – č. l. 2426, Ing. Gracias – č. l. 2435, Mgr. Herout – č. l. 2449, Ing. Vrána – č. l. 2450, Bc. Princ – č. l. 2453, Ing. Rom – č. l. 2460, Klein – č. l. 2467, Lang – č. l. 2478, Malzer – č. l. 2482, Mgr. Hladký – č. l. 2485, Ing. Štětka – č. l. 2495), kteří se vyjadřovali k práci v BIS obecně a poté i k působení obžalovaného v BIS a policistů (svědci Landsfeld – č. l. 2463, Kraus – č. l. 2490), kteří popisovali průběh policejního šetření, kdy se prověřovali různé verze týkající se výbuchů, až došli k závěru, že podezření z určitého podřlu na nich se vztahuje na obžalovaného.

Jako svědek byl v hlavním líčení vyslechnut také Pavel Richter (původně utajený svědek Josef Novák), který v rámci své výpovědi rovněž popisoval, za jakých okolností spolupracoval s obžalovaným, s nímž se seznámil přes svého kamaráda Jiřího Metelku. Při hodnocení této svědecké výpovědi, které podle názoru soudu nelze přikládat větší význam, je pak stěžejní fakt, že svědek Richter se sice s obžalovaným několikrát setkal, ale prakticky s ním nemluvil. Těchto schůzek se totiž svědek Richter nezúčastňoval sám, nýbrž vždy pouze jako doprovod svědka Metelky, přičemž Richter dále vypověděl, že prakticky vše šlo přes Metelku, který mu vždy říkal, že se jedná o akce z podnětu obžalovaného.

Svědka Jiří Metelka v rámci své podrobné výpovědi popsal svou činnost pro obžalovaného. Jak již shora řečeno, soud nezaujímá vůči svědecké výpovědi svědka Metelky tak kritický postoj, jak tomu je u svědka Švédy, nicméně má za to, že tato výpověď - při absenci dalších jí jednoznačně podporujících usvědčujících důkazů - nemůže být sama o sobě takovým usvědčujícím důkazem dostatečným pro nezpochybnitelný závěr o vině obžalovaného, neboť prakticky všechny ostatní (navíc nepřímé) důkazy se odvíjí právě od výpovědi svědka Metelky. Je tedy opět nutné aplikovat zásadu in dubio pro reo a i zde rozhodnout ve prospěch obžalovaného, to vše za situace, kdy obžalovaný i spáchání této trestné činnosti popírá a další jednoznačné usvědčující důkazy státní zástupkyně zajištěny nebyly.

K námitce obžalovaného, že nemůže být pro účely trestního stíhání posuzován jako veřejný činitel a tudíž nemůže vůbec připadat do úvahy jeho trestní odpovědnost za trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) trestního zákona, neboť toto ustanovení trestního zákona bezpodmínečně vyžaduje, aby pachatelem byl veřejný činitel, soud s přihlédnutím k ust. § 89 odst. 9 trestního zákona

konstatuje, že podle jeho názoru obžalovaný veřejným činitelem z hlediska možné trestněprávní odpovědnosti do dne 16. 2. 2001 (kdy byl propuštěn ze služeb BIS) byl, což však s ohledem na výsledek dokazování nemá prakticky žádný význam.

Dalším námitkám obžalovaného je totiž třeba přisvědčit. I pokud by bylo prokázáno, že se skutek popsany v bodě 3) obžaloby stal (což ani jednoznačně prokázáno nebylo), je třeba z hlediska právního posouzení podotknout, že obžaloba vůbec nehovoří o tom, co konkrétního se má skrývat pod „neoprávněným prospěchem“, který měl obžalovaný získat a komu a jaký konkrétní „jiný zvlášť závažný následek“ měl obžalovaný způsobit. Rovněž tak je nutno ve shodě s tvrzením obžalovaného konstatovat, že levicový extremismus v ČR objektivně existoval, existuje a patrně i v různých (byť latentních) formách existovat bude, což zřetelně vyplývá mj. z výročních zpráv BIS (viz např. č. I. 866), přičemž také zůstalo ze strany státní zástupkyně nezodpovězenou otázkou, jak a kteří konkrétní vrcholní představitelé výkonné moci v ČR KPV a KANu, potažmo kteří konkrétní občané, o nichž se toliko v této velmi obecné rovině zmiňuje obžaloba, byli jedním obžalovaného znepokojeni.

Rovněž časové vymezení doby páchaní tohoto trestného činu státní zástupkyně v obžalobě je poněkud diskutabilní, neboť se má jednat o časový úsek „od přesně nezjištěné doby, nejméně od roku 1993 do počátku roku 2001“, tedy o období dlouhé nejméně osm let. V obžalobě ovšem není nijak blíže rozklíčováno, kdy se kterého konkrétního jednání naplňujícího znaky trestného činu měl obžalovaný dopustit, což v konečném důsledku znamená, že vymezení žalovaného skutku skutek je velmi široké a současně nekonkrétní.

V důsledku všech shora nastíněných okolností soud při aplikaci zásady *in dubio pro reo* obžalovaného Hučina obžaloby v bodě 3) podle § 226 písm. a) trestního řádu zprostil, když státní zástupkyně nebylo jednoznačně prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

ad 4)

Jednání obžalovaného popsané pod bodem 4) obžaloby pak souvisí s jednáním popsaným pod bodem 3) obžaloby, kdy do něj také časově spadá, neboť této trestné činnosti se měl obžalovaný dopouštět „od přesně nezjištěné doby, nejméně od roku 1999 do konce února 2001“.

Obžalovaný Vladimír Hučín se i k tomuto bodu obžaloby velmi podrobně vyjádřil, když zejména uvedl, že na předmětných článkách publikovaných v MF Dnes a v Hanáckém a středomoravském dnu neshledává nic závadného. Dlužno na tomto místě podotknout, že i soud, nahlížející na tyto články důsledně a pouze optikou trestního práva, zastává z tohoto pohledu obdobný názor.

Rovněž v tomto bodě obžaloby figuruje svědek Jiří Metelka, který popisoval, jak na popud obžalovaného podle něj vznikaly některé články, jenž byly poté otištěny v Novém Bruntálsku.

K důkazu byl také použit videozáznam pořadu České televize z cyklu „Ta naše povaha česká“ s titulem „Demokracie po česku“ natočený v dubnu 2001 (příloha č. 27 spisu), který se týká novin Nové Bruntálsko a způsobu práce v jejich redakci. Redaktor a novinář těchto novin Ladislav David zde hovoří o tom, že za Novým Bruntálskem ve skutečnosti stojí bývalý agent Stb Ludvík Zifčák (byť sám Zifčák v rámci téhož pořadu svou přímou vazbu na NB popřel, současně např. připustil, že redakci NB pomáhá tím, že jí poskytuje prostory), který také ve skutečnosti většinu článků sám píše a navenek je vydává za články jiných osob, např. fiktivních občanů, kteří mají tyto články do redakce posílat.

Dále byli vyslechnuti jako svědci novináři Michal Šverdlík (redaktor MF Dnes) a Mgr. Petra Uvířová (redaktorka HSD), kteří popisovali, jakým způsobem vznikaly jejich články publikované v MF Dnes a HSD. Z těchto výpovědí vyplynulo, že jejich články o obžalovaném vznikaly standardním způsobem, kdy potřebné informace získávali z mnoha různých zdrojů (např. z internetu, výročních zpráv BIS, článků publikovaných v jiných tiskovinách, vyjádření nejrůznějších lidí apod.), tedy nejen od obžalovaného. Také se nestalo, že by jim články obžalovaný přinesl předem nachystané a určené k otištění, navíc řada článků o levicovém extremismu s obžalovaným vůbec nesouvisela. Oba tito svědci dále vyjádřili přesvědčení, že levicový extremismus v ČR existuje, k čemuž je vedou jejich vlastní zkušenosti a poznatky, nikoli nějaké přesvědčování ze strany obžalovaného.

Již úvodem právního hodnocení skutku popsaného pod bodem 4) podané obžaloby je třeba poukázat – bez ohledu na samotný důkazní stav věci – na zcela zjevnou problematičnost tvrzení obžaloby, která spatřuje poplašnou zprávu v tom, že obžalovaný měl způsobovat vážné znepokojení části obyvatelstva nad silicím extrémně levicovým hnutím, které však měl sám vyvolávat.

Poplašnou zprávou je totiž třeba ve smyslu ust. § 199 trestního zákona o trestném činu šíření poplašné zprávy rozumět takovou zprávou, která je podle svého obsahu způsobíla vyvolat obavy z nějakých, byť i neurčitých budoucích událostí zasahujících nepříznivě do života alespoň části obyvatelstva nějakého místa (např. že hrozí protržení hráze přehrady a zaplavení nějakého území, výbuch jaderné elektrárny apod.). Taková zpráva však musí být nejen poplašná, ale i objektivně nepravdivá, tj. v rozporu se skutečností nebo skutečnost značně a tendenčně zkreslující (dále srov. např. Šámal, P. a kol. Trestní zákon. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck 2003, str. 1106 a násl.). Pokud ovšem i výroční zprávy BIS jako oficiální výstup činnosti BIS určený mj. pro vládu ČR hovoří o existujícím a silicím levicovém extremismu, je zcela zjevné, že hovořit o poplašné zprávě není zrovna na místě. Podle názoru soudu by již tento argument mohl postačit k tomu, aby soud mohl závěrovať, že se zde o žádný trestný čin nemůže jednat.

Státní zástupkyně pak ovšem rozhodně nebylo jednoznačně prokázáno ani to, že by obžalovaný Hučín na článcích vycházejících v Novém Bruntálsku jakkoli participoval, či by je dokonce sám psal, neboť výpověď svědka Metelky jako jediný usvědčující důkaz nemůže ve světle dalších důkazů obstát. V neposlední řadě je v této souvislosti nutno poukázat na to, že předmětné články vycházely v Novém Bruntálsku i po 7. 3. 2001, tedy v době, kdy již byl obžalovaný zatčen a byla na něj uvalena koluzní vazba a tudíž se v tomto období na těchto článcích v žádném případě nemohl podílet.

Soud rovněž souhlasí s uplatněnou obhajobou v tom směru, že celkový charakter Nového Bruntálska, které nelze označit jinak než jako zcela lokální, okrajovou a ryze bulvární tiskovinu publikující vesměs štvavé články obsahující nepravdivé informace, byl takový, že zprávy a články zde publikované nemohly v žádném případě způsobit jakékoli vážné znepokojení nějaké části obyvatelstva, neboť je nebylo možné brát vážně.

Závěrem považuje soud za potřebné k této věci uvést, že o levicovém extremismu, možném návratu totality a hegemonie komunistické strany a dalších nejrůznějších otázkách s tím spojených vycházelo a vychází v denním tisku, časopisech či na internetu celá řada článků (potažmo jsou takové debaty obsahem televizních či rozhlasových pořadů), v nichž jsou publikovány názory historiků, publicistů, politiků, politologů atd., přičemž je poněkud absurdní si představit, že by tito lidé měli být za své názory trestně stíháni.

V důsledku všech shora nastíněných okolností soud při aplikaci zásady in dubio pro reo obžalovaného Hučina obžaloby v bodě 3) podle § 226 písm. a) trestního řádu zprostil, když státní zástupkyně nebylo jednoznačně prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

ad 5)

Obžalovaný Vladimír Hučín i k tomuto bodu obžaloby opět podrobně vypovídal, kdy uvedl, že poté, co byl s okamžitou platností propuštěn ze služebního poměru příslušníka BIS, musel najednou během cca jedné hodiny vyklidit a opustit svou velkou kancelář, která obsahovala spoustu nejrůznějších předmětů a písemností. K tomuto účelu mu byly dány bedny a jemu nezbylo, než do nich veškeré věci z kanceláře rychle naházet, aniž by je mohl roztrídít. Přestože o to žádal, nebyl mu delší časový prostor poskytnut, přičemž je také možné, že mu do těchto beden někdo v nestřežené chvíli i něco přihodil.

Další část důkazů zde tvoří listinné důkazy, a to zejména protokol o provedení domovní prohlídky s fotodokumentací (č. l. 126 spisu a následující) a protokol o ohledání věcí z domovní prohlídky (č. l. 147 spisu a následující), v němž jsou zachyceny písemnosti, o nichž hovoří obžaloba v tomto bodě, které byly jako věci důležité pro trestní řízení při domovní prohlídce zajištěny. Písemnosti, u nichž bylo dáno podezření, že obsahují utajované skutečnosti, byla dána ke zkoumání BIS, která také vypracovala příslušný znalecký posudek (č. l. 242 a následující) v němž je také uvedeno, které konkrétní písemnosti obsahují utajované skutečnosti stupňů důvěrné a vyhrazené. Dále tento posudek uvádí, že se vesměs jedná o fotokopie (jedenáct ze třinácti) utajovaných písemností, které ani neobsahují stanovené formální náležitosti, zejména číslo jednací a podpisy zpracovatele. Deset ze třinácti písemností pak bylo zpracováno přímo obžalovaným v rámci plnění jeho služebních úkolů, u dalších dvou byl obžalovaný jejich adresátem a pouze jedna písemnost má obecný rámeček.

Soud sice neakceptuje námitku obžalovaného, že písemnosti obsahující utajované skutečnosti se k němu domů mohly dostat proto, že je mohl dát do beden při nuceném urychleném vyklizení své kanceláře, neboť si obžalovaný musel být dobře vědom toho, že mu již 5. 1. 2001 bylo odebráno dříve vydané osvědčení o způsobilosti k seznamování se

s utajovanými skutečnostmi podle zákona č. 148/1998 Sb., a proto od tohoto dne nesměl disponovat s žádnými materiály obsahujícími utajované skutečnosti (tudíž je po 5. 1. 2001 neměl, resp. ani nesměl mít ani u sebe v kanceláři, kterou vyklízel až po okamžitém propuštění ze služebního poměru dne 16. 2. 2001), avšak tato skutečnost opět nemá s ohledem na výsledky dokazování zásadní význam.

Soud dále podotýká, že obžalovaný tímto svým jednáním popsaným v bodě 5) obžaloby nepochybně porušil příslušné právní předpisy (zejména vyhlášku NBÚ č. 244/98 Sb.) a příslušné interní směrnice BIS (zejména spisový řád BIS) upravující manipulaci s utajovanými skutečnostmi, jak ostatně vyplývá i z předmětného znaleckého posudku, nicméně úkolem soudu bylo posoudit, zda se obžalovaný dopustil trestného činu.

Podle názoru soudu nikoli, neboť jednáním obžalovaného nebyly naplněny všechny formální znaky trestného činu ohrožení utajované skutečnosti dle § 106 trestního zákona, když nebyla naplněna objektivní stránka žalovaného trestného činu, neboť nebylo prokázáno, že by obžalovaný utajované skutečnosti komukoli vyzradil.

Pokud se dále týká objektivní stránky tohoto trestného činu, je nutno uvést, že ust. § 106 trestního zákona o úmyslném trestném činu ohrožení utajované skutečnosti (potažmo i ust. § 107 trestního zákona o nedbalostním trestném činu ohrožení utajované skutečnosti) vyžaduje, aby pachatel utajovanou skutečnost nepovolané osobě vyzradil. Se státní zástupkyní lze souhlasit jen potud, že vyzradit utajovanou skutečnost lze přímo (např. při rozhovoru či dopisem) nebo nepřímo, tj. jednáním, které zpřístupní dokument obsahující utajovanou skutečnost nepovolané osobě bez toho, že by jej pachatel této osobě přímo předal. Vždy však musí být splněna podmínka, že pachatel jedná s úmyslem vyzradit utajovanou skutečnost nepovolané osobě, což v daném případě státní zástupkyní rozhodně prokázáno nebylo. Z žádného důkazu nevyplývá, že by se s utajovanými skutečnostmi v důsledku jednání obžalovaného seznámila jakákoli nepovolaná osoba, tudíž do úvahy nepřichází ani aplikace ust. § 107 trestního zákona, kde se hovoří o trestnosti toliko nedbalostního vyzrazení utajované skutečnosti.

Obžaloba přitom vágně hovoří pouze o tom, že obžalovaný měl tyto písemnosti bez zamezení přístupu dalších osob zcela volně přechovávat v místnostech rodinného domku a nepovolaným osobám dát k dispozici. V rámci závěrečné řeči státní zástupkyně uvedla, že popis skutku by měl být oproti obžalobě doplněn tak, že obžalovaný tyto písemnosti zpřístupnil své matce, manželce a dceři, což však nebylo nijak objektivizováno a prokázáno, přičemž dlužno podotknout, že státní zástupkyně se na objasnění této otázky v rámci probíhajícího dokazování ani nezaměřila.

Rovněž zde je časové vymezení doby páchaní tohoto trestného činu státní zástupkyní v obžalobě poněkud vágní, neboť hovoří o časovém úseku „od přesně nezjištěné doby do 7. 3. 2001“, což může v praxi znamenat, že předmětné písemnosti se v domě Hučínových mohly nacházet i jen velmi krátkou dobu, což může mít vliv zejména na posouzení materiální stránky tohoto činu, přičemž soud musí vždy vzít do úvahy variantu pro obžalovaného nejpříznivější.

Soud se dále rovněž podrobně zabýval i materiálním znakem shora uvedeného činu, tj. nebezpečností činu pro společnost, když podrobně vyhodnotil veškerá hlediska uvedená v ust. § 3 odst. 4 trestního zákona. Na tomto místě soud uvádí, že zejména s ohledem na osobu obžalovaného, způsob provedení činu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl čin spáchán, dospěl k závěru, že stupeň nebezpečnosti tohoto činu pro společnost je nepatrný, a tudíž se v posuzovaném případě s ohledem na ust. § 3 odst. 2 trestního zákona nejedná o trestný čin.

K těmto závěrům vedly soud shora uvedené objektivní skutečnosti, zejména pak to, že obžalovaný byl jako příslušník BIS po celou dobu své služby kladně hodnocen a opakovaně kázeňsky odměňován (č. l. 1076 - 1077) a naopak nebyl kázeňsky trestán, v místě bydliště nebyl projednáván pro přestupek a je nutno na něj hledět jako na osobu soudně netrestanou. Dále soud poukazuje na shora nastíněný charakter předmětných písemností obsahujících tzv. utajované skutečnosti, které zůstaly obžalovanému jakožto pozůstatek z jeho působení u BIS (tzn., že je obžalovaný nevyzvídal ve smyslu trestního zákona) a kterých bylo pouze 13 kusů, navíc dvou nejnižších stupňů utajení (devět ve stupni „vyhrazené“ a pouze čtyři ve stupni „důvěrné“), přičemž se navíc jednalo pouze o fotokopie písemností zpracovaných obžalovaným, které neobsahovaly stanovené formální náležitosti.

V důsledku shora nastíněných okolností tak soud obžalovaného Hučina obžaloby v bodě 5) podle § 226 písm. b) trestního řádu zprostil, když v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, neboť nebyly naplněny veškeré formální a rovněž materiální znaky trestného činu.

ad 6)

Obžalovaný Vladimír Hučín v rámci své výpovědi uvedl, že byl předsedou občanské komisy v okrese Písek a z tohoto důvodu měl přístup k různým materiálům, které se týkají evidence osob a jejich identity. Podrobně se vyjádřil k jednotlivým osobám, jejichž osobní údaje u něj byly nalezeny, když se vesměs jednalo o osoby spojené s předlistopadovým režimem natolik, že byly předmětem jeho zájmu. Konkrétně se jednalo o bývalé příslušníky StB či osoby, které komunistickému režimu nějakým způsobem napomáhaly. Část těchto materiálů tedy získal při výkonu funkce předsedy občanské komise, část mu nosili či posílali členové komise z určité setrvačnosti i poté, co již v občanských komisích přímo nepůsobil. K němu domů se tyto materiály dostaly poté, co musel vyklidit svou kancelář po propuštění ze služebního poměru příslušníka BIS.

Další dokazování bylo provedeno svědeckými výpověďmi prakticky všech osob, které figurují v tomto bodě obžaloby, o nichž měl obžalovaný shromažďovat jejich osobní údaje. Část těchto svědků připustila, že byla určitým způsobem spjata s minulým komunistickým režimem (kdy se např. skutečně jednalo o bývalé příslušníky StB) a tudíž také mohla být předmětem zájmu občanských komisí, potažmo obžalovaného jakožto jejich předsedy.

Podstatnou část důkazů zde tvoří listinné důkazy, a to zejména protokol o provedení domovní prohlídky s fotodokumentací (č. l. 126 spisu a následující) a protokol o ohledání věci z domovní prohlídky (č. l. 147 spisu a následující), v němž jsou zachyceny písemnosti,

o nichž hovoří obžaloba v tomto bodě, které byly jako věci důležité pro trestní řízení při domovní prohlídce zajištěny.

Pokud se týká samotného ustanovení § 178 trestního zákona, tedy ustanovení o trestném činu neoprávněného nakládání s osobními údaji, považuje nalézací soud za potřebné uvést, že při právním posouzení skutku popsaného pod bodem 6) obžaloby se státní zástupkyně dopustila určitých zjednodušení, kdy zejména opomněla zabývat se podrobnější genezí tohoto trestněprávního ustanovení trestního zákona, kdy některá její tvrzení uvedená v obžalobě, potažmo v její závěrečné řeči, jsou poněkud vágní, a navíc důkazně nepodložená.

Úvodem je tedy třeba k této problematice z pohledu trestního práva uvést, že ust. § 178 trestního zákona o trestném činu neoprávněného nakládání s osobními údaji, bylo do trestního zákona vloženo jeho novelou provedenou zákonem č. 290/93 Sb. s účinností od 1. 1. 1994, přičemž původně bylo tímto ustanovením postihováno pouze úmyslné jednání. Novelizací provedenou zákonem č. 148/98 Sb. byla s účinností od 1. 11. 1998 trestněprávní ochrana před zneužíváním údajů osobní povahy dále prohloubena, když za trestný čin bylo jednání popsané v této skutkové větě prohlášeno i v případě, že se ho pachatel dopustí toliko z nedbalosti. Konečně zákon č. 101/2000 Sb. pozměnil s účinností od 1. 6. 2000 objektivní stránku skutkové podstaty tohoto trestného činu, když rozšířil okruh jednání, kterými ji lze naplnit a rovněž upřesnil charakter údajů chráněných tímto ustanovením, kdy bylo nově výslovně uzákoněno, že se musí jednat o osobní údaje. Časová působnost trestního zákona upravená v ust. § 16 odst. 1 trestního zákona pak vyjadřuje zásadu, že trestní zákony nikdy nepůsobí nazpět, a proto se zásadně použije toho trestního zákona, který byl účinný v době spáchání trestného činu. Přísnější trestní zákon tedy zásadně nemá zpětnou působnost (retroaktivitu), což plyne již z článku 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, přičemž v obdobném duchu hovoří i příslušné mezinárodní smlouvy. Podle pozdějšího zákona se tak trestnost činu posuzuje jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější, což však zjevně nedopadá na tento případ. Z uvedeného tak zjednodušeně řečeno vyplývá, že do 31. 12. 1993 nebylo neoprávněné nakládání s předmětnými údaji trestním zákonem postihováno a sankcionováno vůbec, poté bylo od 1. 1. 1994 do 31. 10. 1998 postihováno toliko úmyslné jednání a teprve od 1. 11. 1998 je trestním zákonem postihováno i jednání v nedbalostní podobě, přičemž až od 1. 6. 2000 došlo k další, již shora naznačené, změně, která zakotvila zatím konečnou dikci tohoto zákonného ustanovení.

V této souvislosti je rovněž potřebné věnovat se době spáchání žalovaného trestného činu, kdy podle obžaloby se opět jednalo o vágně vymezené období „od přesně nezjištěné doby do 7. 3. 2001“. Tato otázka může být pro posouzení časové působnosti trestního zákona velmi důležitá, ba přímo stěžejní. V obecné rovině lze říci, že trestný čin může být proveden v krátkém časovém období, nebo může být prováděn po delší dobu. Podle časového momentu lze rozlišovat pokračování v trestném činu, trestné činy hromadné a trvajcí. Ve všech těchto případech tvoří trestná činnost skládající se z řady dílčích aktů či spočívající v udržování protiprávního stavu jeden trestný čin a trvá po delší dobu. Trvajcí podoba trestného činu však není formou provedení trestného činu, která by tu někdy byla a jindy nebyla, nýbrž plyne ze zákona. Podle názoru soudu se však v případě žalovaného trestného činu neoprávněného nakládání s osobními údaji dle § 178 trestního zákona o pokračující (potažmo trvajcí) trestný

čin nejedná (dále srov. např. Šámal, P. a kol. Trestní zákon. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck 2003, str. 22 a násl.).

Pokud se týká konkrétní aplikace ust. § 178 trestního zákona na posuzovaný případ, uvádí soud, že v řízení bylo nepochybně prokázáno, že v místě bydliště obžalovaného v rodinném domě v Přerově na ulici Lančikových 10 se dne 7. 3. 2001 nacházely písemnosti s osobními údaji konkretizované v bodě 6) podané obžaloby, což ostatně ani nebylo obhajobou zpochybňováno, přičemž jako stěžejní důkaz zde slouží protokol o provedení domovní prohlídky včetně pořízené fotodokumentace a protokol o ohledání věci z domovní prohlídky.

Díky ustanovení § 178 trestního zákona účinná až od 1. 6. 2000 k trestnosti činu vyžaduje, aby pachatel zpřístupnil, jinak zpracovával nebo si přisvojil osobní údaje o jiném shromážděné v souvislosti s výkonem veřejné služby. Na rozdíl od ust. 106 trestního zákona zde tedy k trestní odpovědnosti postačuje, že pachatel toliko zpřístupnil předmětné údaje (tj. svým jednáním umožnil, aby se jiné osoby s těmito údaji seznámily), aniž by bylo současně vyžadováno, že se s nimi tyto osoby skutečně seznámí. Pod pojem zpřístupní pak lze nepochybně zahrnout i posuzovaný případ, kdy se některé předmětné materiály nacházely v místě bydliště obžalovaného volně přístupné ostatním členům domácnosti. Je však nutno přisvědčit obhajobě obžalovaného, že státní zástupkyně nerozřídila jednotlivé dokumenty z pohledu doby, kdy byly získány, potažmo jiným osobám zpřístupněny, přičemž i v tomto ohledu samozřejmě platí zásada „in dubio pro reo“, to vše s přihlédnutím k již zmíněné genezi ustanovení § 178 trestního zákona.

Podstatnější část předmětných dokumentů přitom nepochybně pochází z období do 31. 12. 1993 a tudíž zde s ohledem na shora nastíněný právní rozbor nelze v žádném případě hovořit o spáchání trestného činu a trestněprávní odpovědnosti obžalovaného, neboť platí ústavní zásada vyjádřená v článku 39 Listiny základních práv a svobod, že „jen zákon stanoví, které jednání je trestným činem, a jaký trest, jakož i jaké jiné újmy na právech a na majetku, lze za jeho spáchání uložit“ („nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege“).

Navíc nelze přehlédnout určitou specifičnost celé věci spočívající v tom, že významnou většinu těchto materiálů obžalovaný skutečně získal v porevoluční době po 17. listopadu 1989 zcela legálně jako předseda tzv. občanských komisí v Přerově, neboť se vesměs týkaly osob, které byly určitým způsobem spjaty s minulým režimem a tudíž mohly být (a také byly) předmětem zájmu občanských komisí. Námitka státní zástupkyně, že některé materiály pocházely od občanské komise v Olomouci, v níž obžalovaný nepůsobil, nemůže zjevně obstát, a soud ji jako zcela lichou odmítá, neboť je logické, že občanské komise (navíc v rámci dvou sousedních okresů), musely vzájemně spolupracovat a vyměňovat si písemné podklady tak, aby jejich činnost měla vůbec nějaký smysl a efekt. Hovořit tedy o tom, že obžalovaný získal a nakládal s těmito materiály neoprávněně, jak má na mysli ust. § 178 trestního zákona, nepochybně není na místě.

Z právního hlediska je dále nezbytné uvést, že občanské komise byly s účinností od 10. 5. 1990 zřízeny zákonem č. 169/1990 Sb., o občanských komisích působících v resortech ministerstev vnitra, a to v resortech federálního ministerstva vnitra a ministerstev vnitra

České a Slovenské republiky jako iniciativní, poradní a kontrolní orgány pro otázky Sboru národní bezpečnosti a vojsk ministerstva vnitra v působnosti federálního ministerstva vnitra. Žádný zákon však občanské komise jako takové výslovně nezrušil, přičemž ani zákon č. 169/90 Sb. nebyl dodnes zrušen. Rovněž tak žádný obecně závazný právní předpis nestanovil, co mají členové těchto komisí učinit s materiály, které při činnosti v občanských komisích logicky získali, neboť bez nich by komise vůbec nemohly fungovat. Zjednodušeně řečeno lze s určitou nadsázkou konstatovat, že občanské komise jako jakýsi produkt tzv. sametové revoluce svým způsobem „vyšuměly do ztracena“, aniž by otázka jejich zániku (včetně otázky, jak naložit s písemnostmi použitými pro jejich činnost) byla z právního hlediska jednoznačně ošetřena. Tyto skutečnosti rovněž vyplývají z vyjádření bezpečnostního odboru MV ČR, které je založeno na č. l. 690 – 692 spisu.

Je sice pravdou, že část předmětných materiálů obžalovaný získal až po 1. 1. 1994, nicméně zde je nutno (zejména s ohledem na shora nastíněný vývoj ust. § 178 trestního zákona a jeho novelizace) poukázat na poměrně zásadní sdělení bývalého Okresního úřadu v Přerově, z něhož jednoznačně vyplývá, že v době od 1. 7. 2000 obžalovaný Hučín nepožádal ani nenavštívil Okresní úřad v Přerově za účelem vyžádání si informací či zapůjčení materiálů z evidencí občanských průkazů nebo cestovních dokladů.

O tom, že situace není tak jednoznačná, jak nastínila státní zástupkyně, svědčí i stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů (č. l. 521), které se zmiňuje mj. o zákonných podmínkách nezbytných pro to, aby písemnosti s osobními údaji podléhaly režimu zákona č. 101/2000 Sb. a dále o možnostech, za nichž mohou příslušníci BIS získávat informace o osobních údajích.

Pokud se týká právní kvalifikace užití v obžalobě, které ve skutku popsaném pod bodem 6) spatřovala i trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) trestního spáchaný v jednočinném souběhu, soud s přihlédnutím k ust. § 89 odst. 9 trestního zákona konstatuje, /jak již shora uvedeno u bodu 3)/, že podle jeho názoru obžalovaný veřejným činitelem z hlediska možné trestněprávní odpovědnosti do 16. 2. 2001 byl, což však s ohledem na výsledek dokazování nemá prakticky žádný význam.

Podle názoru soudu totiž jednání obžalovaného nenaplnuje znaky tohoto trestného činu, kdy navíc ani obžaloba nehovoří o tom, co konkrétního se má skrývat pod „neoprávněným prospěchem“, který měl obžalovaný získat a komu a jaký konkrétní „jiný zvlášť závažný následek“ měl obžalovaný způsobit.

Soud se dále rovněž podrobně zabýval i materiálním znakem uvedeného činu, tj. nebezpečností činu pro společnost, když podrobně vyhodnotil veškerá hlediska uvedená v ust. § 3 odst. 4 trestního zákona. Na tomto místě soud uvádí, že zejména s ohledem na osobu obžalovaného, způsob provedení činu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl čin spáchán, dospěl k závěru, že stupeň nebezpečnosti tohoto činu pro společnost je nepatrný, a tudíž se v posuzovaném případě s ohledem na ust. § 3 odst. 2 trestního zákona nejedná o trestný čin.

Pokud se dále týká materiální stránky tohoto trestného činu, je nutno uvést, že předmětné materiály měl obžalovaný umístěny v místě svého bydliště (tudíž rozhodně nebyly

volně dostupné komukoli), přičemž v řízení nebylo žádným důkazem prokázáno, že by se s nimi kdokoli jiný, vyjma obžalovaného, seznámil, tedy, že by je obžalovaný dalším osobám sdělil. Dále je možno znovu poukázat na osobu obžalovaného, který byl jako příslušník BIS po celou dobu své služby kladně hodnocen, v místě bydliště nebyl projednáván pro přestupek a je nutno na něj hledět jako na osobu soudně netrestanou.

V důsledku všech shora nastíněných okolností tak soud obžalovaného Hučina obžaloby v bodě 6) podle § 226 písm. b) trestního řádu zprostil, když v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, neboť nebyly naplněny veškeré formální a rovněž materiální znaky trestného činu.

K trestnímu řízení se s nárokem na náhradu škody vůči obžalovanému řádně a včas připojila Česká republika – Ministerstvo vnitra – Policie ČR, Správa Sm kraje Ostrava, která v adhezním řízení uplatnila nárok na náhradu škody ve výši 64.909,- Kč s 8% úrokem z prodlení od právní moci rozsudku do zaplacení. Vzhledem ke skutečnosti, že došlo ke zproštění obžaloby, odkázal soud za použití ust. § 229 odst. 3 trestního řádu ČR - MV - Policii ČR s jejím nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u ě e n í : Proti tomuto rozsudku lze do osmi dnů od doručení opisu rozsudku podat odvolání u Okresního soudu v Přerově. O odvolání rozhoduje Krajský soud v Ostravě. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Poškozený však nemůže podat odvolání proti rozsudku, kterým byl obžalovaný obžaloby nebo návrhu na potrestání zproštěn. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Účinně podat odvolání však nemůže osoba, která se po vyhlášení rozsudku práva odvolání vzdala.

Odvolání musí být ve lhůtě odůvodněno tak, aby z něj bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání je třeba předložit s potřebným počtem stejnopisů a s přílohami tak, aby jeden stejnopis zůstal u soudu a aby každá osoba dotčená odvoláním dostala jeden stejnopis.

V Přerově dne 24. 11. 2005

Za vypočetní výtisk
Lenka Růžičková

Mgr. Michal Jelínek
předseda senátu